

SỐ 835

## KINH NHƯ LAI SƯ TỬ HỔNG

*Hán dịch: Đời Nguyên Ngụy, Tam tạng Phật-dà-phiến-da.*

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Bà-già-bà cùng với đại chúng Tỳ-kheo gồm chín vạn chín ngàn ức vị và chúng Bồ-tát Ma-ha-tát gồm tám vạn bốn ngàn ức na-do-tha trăm ngàn vạn, đều ở trong cung Nhật nguyệt, trên điện Thắng tạng.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo Bồ-tát Thắng Tích:

–Ông hãy đến phương Bắc, cách thế giới này sáu ngàn ức hằng hà sa các thế giới chư Phật, lại quá ngoài số đếm trăm ngàn vạn ức thế giới, có một thế giới Phật tên là Hoan hỷ, trong thế giới ấy có Phật, hiệu là Pháp Thượng Như Lai Ứng Chánh Biến Tri, hiện nay đang vì đại chúng mà giảng nói giáo pháp. Đức Phật kia nay muốn nêu giảng pháp môn Phương quảng đại sư tử hống. Ông có thể đến đó mà nghe. Nay thiện nam! Pháp môn thù thắng ấy rất khó được nghe.

Bồ-tát Thắng Tích vâng lời Phật dạy, chỗ thuyết giảng tu hành, rồi liền qua thế giới kia đánh lễ dưới chân Đức Như Lai Pháp Thượng, nhiễu quanh theo phía bên phải bảy vòng, rồi lui ra ngồi một bên. Bồ-tát Thắng Tích an tọa nơi một bên rồi, Pháp Thượng Như Lai biết mà vẫn hỏi:

–Nay thiện nam! Ông từ đâu đến đây?

Bồ-tát Thắng Tích im lặng không đáp. Lúc đó, trong chúng hội kia, các chúng Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Nhân phi nhân đều nghĩ như vậy: “Có lý do gì, Bạc Thầy trong ba cõi đã hỏi mà Bồ-tát Thắng Tích vẫn im lặng không đáp?”

Lúc này, Đức Thế Tôn mắt như bông sen xanh dài rộng hiện hình sư tử tự tại nhìn khắp cả mười phương, biết các đại chúng có điều nghi, nên liền phóng ra ánh sáng màu vàng ròng chiếu khắp mười phương vô lượng trăm ngàn vạn thứ sắc xen lẫn, cùng lúc thế giới ấy hiện đủ sáu cách chấn động. Trong mười phương thế giới có các Bồ-tát đều tập hợp tại thế giới ấy, hiện ra các sắc đủ mọi hình trạng vi diệu, thấy Đức Như Lai kia phóng ra ánh sáng và các việc rồi, liền vân tập về quốc độ đó. Đến nơi, tất cả đều cùng đánh lễ nơi chân Đức Như Lai. Lễ Phật rồi, mỗi vị tùy theo công đức nơi thiện căn của mình mà ngồi nơi tòa hoa sen.

Lúc ấy, trong chúng có vị Bồ-tát tên Điện Diễm liền từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa lại y phục nơi phía vai trái, đến trước Phật, gối phải quỳ sát đất, chắp tay, hướng lên Phật, hoan hỷ bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Như hiện nay con thấy Đức Như Lai phóng ra vô lượng ánh sáng,

con từ xưa chưa từng thấy ánh sáng lớn ấy. Lành thay! Thưa Thế Tôn! Mong Thế Tôn nói rõ việc này: Do đâu Đấng Đại Bi phóng ra ánh sáng ấy? Xin Thế Tôn giảng nói ý nghĩa đó.

Bồ-tát Điện Diễm dùng kệ hỏi:

*Chư Bồ-tát cao tột  
Lẽ nào không nhân duyên  
Mà phóng ánh sáng này?  
Xin vì chúng con nói.  
Thương xót nói chân thật  
Vì lợi ích chúng sinh  
Mà phóng ánh sáng lớn  
Nhân duyên gì xin nói.*

Bấy giờ, Bồ-tát Điện Diễm thấy thân Như Lai màu Diêm-phù-đàn, phóng ra vô lượng trăm ngàn ức hào quang giống như lá cờ vàng rờng tự tại hiển hiện. Thấy như vậy rồi, Bồ-tát Điện Diễm liền hỏi Như Lai Pháp Thượng:

–Bạch Thế Tôn! Con cũng từng thấy vô số ánh sáng, nhưng con chưa từng thấy vô lượng ánh sáng và các việc thù thắng vi diệu như vậy.

Đức Phật ấy đáp:

–Đúng như thế! Nay Bồ-tát Điện Diễm! Như những gì ông nói, sự thật là ít có. Trong các việc ấy có chư Phật Như Lai phóng ánh sáng như vậy, chẳng lẽ không do nhân duyên gì mà hiện tượng như thế. Nay Bồ-tát Điện Diễm! Ông nay hãy lắng nghe, khéo suy nghĩ kỹ. Ta sẽ vì ông mà giảng nói. Chư Phật Như Lai vì lý do gì đó, nên mới có việc phóng ánh sáng. Nay thiện nam! Nếu khi ông nghe rồi chớ sinh sợ hãi. Vì sao? Vì cảnh giới của chư Phật là không thể nghĩ bàn, ý nguyện thù thắng là không thể nghĩ bàn. Việc trang nghiêm là không thể nghĩ bàn. Nay thiện nam! Ông thấy việc này chớ sinh sợ hãi. Điện Diễm nên biết! Bồ-tát Thắng Tích là do Phật Thích-ca sai đến thế giới Hoan hỷ của ta, ông thấy không?

Bồ-tát Điện Diễm bạch:

–Con đã thấy, thưa Thế Tôn! Đã thấy, thưa Thiện Thệ!

Phật bảo:

–Nay thiện nam! Bồ-tát Thắng Tích này vừa rồi ta hỏi: “Nay thiện nam! Ông từ đâu đến? Mà Bồ-tát ấy cứ im lặng không trả lời ta?” Nay thiện nam! Ta vì thấy việc đó nên phóng ánh sáng. Nay thiện nam! Vì lý do gì ta hỏi mà không đáp? Đại chúng nghe vậy liền sinh lo sợ nghi hoặc, cứ đứng im lặng.

Phật bảo:

–Nay thiện nam! Kể tộc tánh này sao Như Lai hỏi mà không đáp?

Bồ-tát Thắng Tích bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Vì sao Đức Thế Tôn ở đời vị lai, trong tánh của các pháp mà hỏi con: “Thiện nam! Ông từ đâu đến?” Pháp được chứng đắc của chư Phật, là không thể nói, tánh của tất cả pháp đều không thể nêu bày. Con không biện tài để có thể nói từ xứ nào đến.

Đức Như Lai bảo đại chúng:

–Nay các thiện nam! Như vậy là vị thiện nam này đã lược nói về tất cả pháp, chỉ nẻo chân thật. Bồ-tát Thắng Tích đây, ở trong pháp “không gì sánh bằng” không thể nói, không thể diễn đạt, lia văn tự, lia trên dưới, lia đến đi, tất cả các nẻo đều dứt không

thấy chồn A-na-lê-da, lìa tâm ý, ý thức, lìa nhân duyên, không danh xưng, không ngôn từ, không thể giảng diễn, không thể nêu bày, không thể thấy, lìa các tầm nhìn, chẳng phải là chỗ chứa nhóm, chẳng phải là chồn nói năng, chẳng phải là chỗ từng có, lìa tướng và xứ, kể cả một chữ cũng lìa. Đã gọi là chữ thì không thể phô diễn. Như vậy thì lấy gì để trả lời ta?

Bấy giờ, Bồ-tát Quang Âm, nhờ thần lực của Phật, nên bạch:

–Bạch Thế Tôn! Nếu không thể nêu bày tất cả các pháp, mà có nói ra, thì tất cả những người ngu với những ngôn thuyết hiện có cũng là nói pháp.

Phật bảo:

–Này thiện nam! Chỗ nói như vậy chẳng phải chỉ là tất cả người ngu nói pháp, chẳng phải là người ngu si cũng có nói pháp. Tuy nói như vậy nhưng không hiểu biết.

Bồ-tát Quang Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Cúi mong Thế Tôn nói rõ tại sao tất cả chúng sinh nói pháp mà không hiểu biết?

Đức Thế Tôn đáp:

–Này thiện nam! Ví như có người ở thế gian khi sinh ra đã bị mù, sống dưới ánh sáng mặt trời mà lại không biết vầng mặt trời như thế nào, màu sắc và ánh sáng của nó ra sao. Nếu như có người khác bảo với người mù rằng ánh sáng của mặt trời có tướng như vậy. Như thế thì ánh sáng của mặt trời lìa danh tự, không phải là điều chúng sinh có thể nói ra được, nhờ nhân duyên nên nghe âm thanh ấy.

Này thiện nam! Như núi cao, hang sâu trong thế gian này có các tiếng vang, do nhân duyên cho nên mới sinh. Này thiện nam! Núi hang là không, tiếng vang là không, do nhân duyên cho nên sinh ra tiếng.

Này thiện nam! Ngôn thuyết của chúng sinh đều nằm trong biện luận. Nếu khi chưa nói, tâm chưa khởi thì gọi là Pháp biện. Nếu tâm đã khởi mà chưa nói thì gọi là Nghĩa biện. Nếu lúc tìm tòi pháp để diễn nói thì gọi là Từ biện. Nếu lúc không chướng ngại mà diễn nói thì gọi là Nhạo thuyết biện. Thế nên, này thiện nam! Tất cả ngôn thuyết của chúng sinh hiện có đều không rời nghĩa của bốn pháp môn, cũng không lìa thực tế. Như người mù kia nhờ vào sự chỉ bày của người khác nên mới biết được vầng mặt trời và ánh sáng của nó, từ đó mới bỏ tâm kiêu mạn.

Này thiện nam! Người mong hiểu ý nghĩa thì người ấy ở ngay trong tự thân mà cầu. Này thiện nam! Nếu người muốn cầu giác ngộ thì cầu ngay trong thân ngũ uẩn ấy.

Khi Phật giảng nói pháp nghĩa chân thật này, thì khắp tam thiên đại thiên thế giới hiện đủ sáu cách chấn động, có ánh sáng lớn soi chiếu khắp thế giới. Như Lai Pháp Thượng bèn hiện tướng lưỡi rộng dài bao trùm tam thiên đại thiên thế giới. Trong ánh sáng kia lại phóng ra trăm ngàn vạn ánh sáng, ánh sáng đó, dưới chiếu thấu các nẻo địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, trên thì đến cõi trời Hữu đảnh, thấy đều chiếu khắp. Lúc này, Đức Phật Pháp Thượng liền thân ánh sáng trở lại, rồi bảo với đại chúng:

–Này thiện nam! Tướng lưỡi và ánh sáng kia như vậy mà lại có chuyện nói suông sao? Các ông nên khéo tin, khéo suy nghĩ, ta nói lời chân thật.

Bấy giờ, hàng Bồ-tát trụ nơi Thập địa dẫn đầu trong chúng, tất cả chúng đó cùng với tám bộ chúng Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Nhân phi nhân đều từ chỗ ngồi đứng dậy, chấp tay đồng thanh, bạch như vậy:

–Cúi xin Đức Thế Tôn giảng nói, mong Đức Thiện Thệ giảng nói về pháp nghĩa

## LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

như thật, đại chúng chúng con đều nhờ thần lực của Phật, nên không có tâm nghi hoặc.

Đức Thế Tôn bảo đại chúng:

–Này các thiện nam! Đây chính là tiếng gầm lớn của Sư tử chúa. Nay ta nói là vì muốn tạo lợi ích, an lạc nơi tất cả chúng sinh, cho đến hàng trời, người. Này thiện nam! Ở thế giới Ta-bà kia có Phật hiệu là Thích-ca Mâu-ni Như Lai Ứng Chánh Biến Tri, hiện nay đang vì đại chúng giảng nói pháp. Này thiện nam! Nay thân ta là Như Lai Pháp Thượng, vì tạo lợi ích cho chúng sinh, cho nên chỉ bày đủ mọi thứ tướng ở thế giới Ta-bà, vì đấy mà nói pháp.

Nghe lời ấy rồi, cả đại chúng đều hoan hỷ hết mực, dùng vô lượng lời tán thán Như Lai:

–Hay thay, hay thay! Thưa Thế Tôn! Mong sao cho tất cả chúng sinh đều gầm lên tiếng gầm lớn của Sư tử, như hiện nay Như Lai gầm lên tiếng Sư tử trong đại chúng này. Thưa Thế Tôn! Nếu có người nào nghe được tiếng gầm của sư tử này, thì nên biết các chúng sinh ấy đã trồng rất nhiều căn lành. Nếu lại có người được nghe Như Lai gầm lớn tiếng sư tử, nghe rồi tin theo hành hóa, hướng chỉ là lại đọc tụng, thọ trì, vì người khác rộng nói, dùng các thứ hương hoa, hương xoa, hương bột, hương đốt và những thứ y phục, trướng báu, lọng báu để cúng dường kinh này. Bạch Thế Tôn! Nên biết, các chúng sinh ấy đều được Phật gia hộ. Nếu có người chỉ nghe một câu trong kinh Đại Sư Tử Hống này, thì chúng sinh ấy cũng đã vun trồng rất nhiều căn lành công đức.

Đức Thế Tôn khen Bồ-tát này:

–Hay thay, hay thay! Này thiện nam! Như những lời ông nói, các chúng sinh kia đã vun trồng rất nhiều căn lành công đức mới được nghe kinh này. Nếu ai có thể nghe Như Lai giảng nói chỉ một câu kinh Đại Sư Tử Hống mà sinh tâm hoan hỷ, cho đến chỉ nói nhỏ một lời khen: Hay thay! Thì này thiện nam! Người ấy được ta gia hộ và Bồ-tát Di-lặc cũng gia hộ. Người ấy dùng vai gánh vác, giữ gìn đạo giác ngộ của ta. Nếu trong đời ác đũa thứ ô trược mà có thể tin tưởng, hộ trì kinh này thì nên biết, người ấy nơi đời quá khứ ta đã từng hóa độ và Bồ-tát Di-lặc gia hộ. Người ấy đã tát cạn biển sinh tử, đã hàng phục chúng ma, diệt trừ phiền não, đã làm chấn động sáu pháp, khua rền trống pháp, đã lia thân nữ, đã hàng phục các oán địch đã diệt trừ phiền não. Này thiện nam! Nếu có thiện nam, thiện nữ nào đủ mười a-tăng-kỳ tam thiên đại thiên thế giới, đem tất cả vật sở hữu để cúng dường chư Phật Như Lai; nếu lại có người nghe nghĩa chân thật nơi câu kinh kia rồi tin theo, thọ trì, do lòng tin nên xưng lên: “Hay thay!” thì được phước đức hơn người trước đây cúng dường chư Phật Như Lai nơi tam thiên đại thiên thế giới. Vì lẽ đó, này các thiện nam! Các ông có tin lời nói của ta thì nên biên chép, thọ trì kinh này. Thiện nam! Dù ở nơi nào mà biên chép, cúng dường kinh này, nên biết nơi chốn chắc chắn có Như Lai.

Bấy giờ, Bồ-tát Thắng Tích, Bồ-tát Điện Diễm, Bồ-tát Quang Thường, Bồ-tát Tịnh Nhân, Bồ-tát Vô Úy, Bồ-tát Quán Thế Tự Tại, Bồ-tát Đắc Đại Thế, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, Bồ-tát Biện Tích, Bồ-tát Cái Nhất Thiết Chướng, Bồ-tát Tác Quang Minh và Bồ-tát Phổ Hiền, như vậy có đến tám vạn bốn ngàn Bồ-tát đồng bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Ở đời vị lai, chúng con sẽ rộng nói pháp môn này. Thưa Thế Tôn! Có các chúng sinh nghe kinh này thì những chúng sinh ấy cũng gọi là đạt được Niết-bàn. Thưa Thế Tôn! Nếu ai có khả năng tin thì biết rằng các chúng sinh ấy không phải là mới gieo trồng chút căn lành. Thưa Thế Tôn! Nếu chỉ nghe một câu trong kinh này thôi, hướng nữa là đọc tụng, thọ trì đầy đủ, các chúng sinh ấy cũng đã được nhiều

## LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

công đức, dù có nói ra trong trăm ngàn vạn ức kiếp cũng không thể hết được.

Đức Phật bảo các Bồ-tát Ma-ha-tát:

–Hay thay, hay thay! Này các thiện nam! Các ông nên như vậy mà hộ trì chánh pháp của Như Lai.

Lúc Đức Phật giảng nói pháp môn này rồi, Bồ-tát Thắng Tích và cả đại chúng đều hoan hỷ phụng hành.

